

A new science is developing, Interlinguistics – that branch of the science of language which deals with the structure and basic ideas of all languages with the view to the establishing of a norm for interlanguages, i.e. auxiliary languages destined for oral and written use between people who cannot make themselves understood by means of their mother tongues. Interlinguists contend, and to my mind, rightly, that there is here a field that can be treated according to scientific methods and which is of the utmost importance to civilized mankind to see thus treated in order to obtain a satisfactory solution to a really harassing problem.

Nova scienco estas evoluanta: interlingvistiko – tiu parto de la lingvoscienco kiu okupiĝas pri strukturo kaj bazaj ideoj de ĉiuj lingvoj kun la celo establi normon por interlingvoj, t.e. help-lingvoj destinitaj por parola kaj skriba uzo inter homoj kiuj ne povas interkompreniĝi pere de siaj gepatraj lingvoj. Interlingvistoj asertas, kaj laŭ mia opinio prave, ke ĉi tie troviĝas laborkampo kiun oni povas trakti per sciencaj metodoj, kaj krome ege gravas por la civilizita homaro, ke oni zorgu pri tia traktado por akiri kontentigan solvon de vere urĝa problemo.

La artikolo, kiu samtempe emfazis bezonon de internacia helplingvo, ekestis kiel reago al konferenco okazinta en 1930 en Ĝenevo: IALA (International Auxiliary Language Association – Internacia Helplingva Asocio, fondita 1924 en Novjorko), igis prijuĝi projektojn Esperanto, Ido, Nov-Esperanto, Latino sine flexione, Occidental kaj Novial, sen trovi konvinkan solvon. En la deklaro de la konferenco estis esprimita neceso de kunlaboro inter lingvistoj (reprezentantoj de kompara lingvistiko kaj lingvofilozofio) kaj interlingvistoj por krei akcepteblan internacian helplingvon. La artikolo de Jespersen finiĝas per vortoj:

The advent of a simple and adequate International Auxiliary Language will prove a boon to philologists, philosophers, medical men, scientists, technicians, politicians, merchants, tourists – in short, to everybody whose horizon is not limited to his native country.

La ekesto de simpla kaj adekvata internacia helplingvo montriĝos kiel beno por filologoj, filozofoj, medicinistoj, sciencistoj, teknikistoj, politikistoj, komercistoj, turistoj – esence por ĉiu, kies horizonto ne estas limigita al la propra naskiĝlando.

La unua frazo de tiu ĉi artikolo estas kutime citata kiel la unua difino de interlingvistiko, do la scienco okupiĝanta pri interlingvoj (pluralo) aŭ helplingvoj (pluralo), sed, kiel Jespersen mem koncedis je la fino, oni daŭre estis serĉanta *unu* idealan helplingvon. Tamen, jam post la komparo de la esploritaj lingvoprojektoj montriĝis, ke praktike ne eblas evoluigi sistemon, kiu kunigus avantaĝojn de ĉiuj.

Tion komentis i.a. la nederlanda latinisto **Willem Manders** dudekon da jaroj poste (1950) en sia verko *Interlingvistiko kaj esperantologio*, dirante, ke Jespersen estis trafe karakterizinta la celon kaj metodon de la interlingvistiko, sed evidente ankoraŭ ne ekzistas kontentiga solvo. Manders skribas:

„La celado de la interlingvistoj krei kaj enkonduki lingvon neriproĉeblan ne povas esti antipatia al ni. Sed ni estas skeptikaj pri la demando ĉu estas eble konstrui lingvon kiu kontentigos ne nur siajn aŭtoron aŭ iujn grupojn (okcidentanojn, scienculojn), sed ĉiujn klasojn kaj ĉiujn naciojn. Kaj eĉ pli dubinda ŝajnas al ni la ebleco ĝenerale akceptigi tiun lingvon, kiom ajn perfekta ĝi estu.”

Manders do vidis en interlingvistiko tiun branĉon de la lingvoscienco, kiu ne nur starigu normojn por interlingvoj, sed ĉefe celu trovi la plej kontentigan solvon de la internacilin-